Modele pracy zespołów

1. Mężczyzna lat 23, kawaler, wykształcenie –aktualnie student IV roku historii, sytuacja rodzinna stabilna, rodzice zdrowi, aktywni zawodowo, bez nałogów, finansowo niezależni. Pierwszy epizod psychotyczny. Pacjent przebywał w oddziale całodobowym przez trzy tygodnie, została ustawiona farmakoterapia w formie depot-zastrzyk o przedłużonym działaniu co dwa tygodnie. Pierwszym kontaktem poszpitalnym dla pacjenta i rodziny jest lekarz i pielęgniarka PZP. To na nich spoczywa odpowiedzialność za wdrożenie modelowego postępowania. W pierwszym spotkaniu najważniejsze jest zbudowanie kontaktu terapeutycznego. Pacjent otrzymuje pełną informację o istniejących możliwościach działania w zaistniałej sytuacji -internetowa platforma informacyjna, możliwość pracy w oparciu o interdyscyplinarne zespoły wsparcia i terapii środowiskowej. Dla studenta najważniejszą sprawą jest ukończenie studiów, obrona pracy magisterskiej, możliwość podjęcia satysfakcjonującej zawodowo i finansowo pracy. Zadaniem koordynatora zespołu będzie wskazanie wszystkich miejsc i organizacji, które działają na rzecz osób po kryzysie psychicznym w pobliżu uczelni. Dla rodziców najważniejszą kwestią jest zrozumienie co dzieje się z ich dzieckiem, jakie są rokowania i jak żyć „po”. Rodzicom należy zaproponować Platformę, zajęcia psychoedukacyjne, działalność w stowarzyszeniach rodzin pacjentów, indywidualne spotkania z terapeutą lub psychologiem. Jeżeli zajdzie taka konieczność i zgoda całej rodziny można zaproponować terapię systemową rodzin. Dobrze funkcjonujący i rozumiejący sytuację rodzice są ogromnym wsparciem dla syna po kryzysie psychicznym. Przez cały czas trwania współpracy medyczny członek zespołu czuwa nad regularnym kontaktem pacjent-lekarz. Rozmawia na temat konieczności systematycznej farmakoterapii i skutkach odstawienia leków.
   Na bieżąco członkowie zespołu pomagają rozwiązywać pojawiające się problemy /ubezpieczenie, zasiłki, ew. renta itd./Zwieńczeniem pracy zespołu może być wsparcie przy szukaniu zatrudnienia np. w muzeum, bibliotece czy jako pilota wycieczek.

2. Kobieta lat 45, dwoje dorosłych, samodzielnych dzieci, nigdy nie pracowała, opiekowała się rodziną, rozwód w toku. Kolejny kryzys psychiczny. Każdy związany z utratą. Do tej pory nie była zainteresowana pomocą Zespołu. Po kolejnej hospitalizacji zdecydowała się na współpracę. Zostaje zwołany Zespół przez pracownika MOPS. Na pierwszy plan wysuwa się problem rozwodu i związanych z nim emocji. Organizujemy bezpłatną pomoc prawnika /OIK/, psychologa w ramach PZP, działaniami terapeutycznymi wzmacniamy poczucie własnej wartości i pozytywny obraz samej siebie, sprawdzamy systematyczność kontaktu z lekarzem PZP. W ramach powrotu na rynek pracy oferujemy szkolenia, które pozwolą na podjęcie pracy. Do momentu stabilizacji sytuacji finansowej, podopieczna korzysta ze wsparcia finansowego MOPS. Proponujemy rozwój i realizację zarzuconych pasji np. w ośrodku kultury, chórze kościelnym, działalności w ramach wolontariatu itp. Sukcesem będzie sytuacja, kiedy pacjentka będzie żyła harmonijnie w zakresie funkcji społecznych zawodowych i osobistych.